

No. 3. }

Marts 1887.

{ 13de Aargang.

Veien, Sandheden og Livet.

(Mel. Gja, min Sjæl ret inderlig.)

Vor Veie var slængt af Syndens Lørnegierde;
 Men Jesus sandt den. Gam sse Tak og Vre!
 Nu kan vi vandre den med Haab og Glæde,
 En liden Barnefod kan trygt den træde.

Ei Jordens Vise mægted at udgrunde
 Det Sandhedsord, som Gaaden løse kunde.
 Men Herrens Røst: "Hvor jeg er, I skal komme,"
 Har skjænkent salig Trøst til alle Fromme.

Om Verdens Pragt end Sind og Sands kan
 trylle,
 Vort Hjerter kan den ei med Glæde fylde.
 I Jesus Krist vi eier Livets Lykke;
 Vort Hus og Hjem hans Fred kan ene smykke.

Tak, Herre, du, som for vor Fod er Lyset,
 Som har fra Døden taget Rædselsgylet!
 I dig vi lever, og, naar Hjertet brister,
 Du giver os det Liv, vi aldrig mister.

Chr. Bredsdorff.

Murillos Mulat.

I det 17de Aarhundrede var Sevilla den pragtfuldste By i hele Spanien. Talrige mindre Kirker og en vægtig Kathedraalkirke tilligemed mange stolte Bygninger fra Maurer tiden hidrog til at give den et prægtigt Udseende i Modfætning til det omliggende Land; men ligesom de fleste andre Byer, som Maurerne have bygget, tog den sig bedre ud udbvendig fra, end naar man kom ind i Gaderne, der vare snevre, smudsige og slet brolagte. Dog var der Noget i Sevilla, der var værre end dets snevre, smudsige Gader og det var Slaveriet, som Indbyggerne trods deres Kristennavn frodig lod blomstre i sin Midte.

En hed Sommereftermiddag saa man en mørkladen Dreng skynde sig gjennem de slet brolagte Gader. Der var et sørgmodigt Udtryk i hans Ansigt, som kun lidet stemmede med hans Alder, og han boiede sig nu og da for at gnide sit Ben, der bar Mærker af, at man fornøylig havde tildelt ham en Tugtelse; hans Ben var nemlig ubedækkede udenfor Knæet. Hans Ansigt opklaredes dog noget, for han standsede ved Indgangen til et smukt Hus i en affidesliggende Del af Byen, hvor en gammel Neger stod og ventede paa at lukke "am ind.

"Kommer jeg tidsnok, Fader?" spurgte Drengen forpustet.

"Jo, min Søn; Herren er endnu ikke kommen tilbage. Men hvad er der dog gjort ved det stakkels Ben?"

"Det er ingen Ting," svarede Drengen men hans Læber bævede. "Jeg tabte Pакten paa Veien, og saa fik jeg dette for min Skjodesløshed."

"Stakkels Dreng! det er den Lon, du faar for at have været god mod din Fader."

"Na, det er Intet," gjentog Drengen; "men der kommer Herren." Derpaa skyndte han sig forbi den gamle Neger og forsvandt for strax efter at vise sig med Strømper og Sandaler paa.

"Stift ogsaa Kjølen, den er bleven tilsmudset," sagde den gamle Neger og lagde kjærlig Haanden paa sin Drengs Skulder.

"Jeg faldt, da jeg tabte Pакten," forklarede Drengen. Skyndte sig derpaa at faa en ren Dragt paa og mere sloi end gif op ad Trappen og ind i sin Herres Arbeidsværelse.

Herren var Maler, og han sad foran sit Staffeli, da den unge Slave traadte ind.

"Hvad er det, Sebastian? Har jeg ikke sagt dig, at du skal afvente mig her, til jeg kommer tilbage."

Sebastian hængte med Hovedet uden at svare.

"Hvor har du været?"

"Hos Signor D'ovio," svarede Sebastian efter et Dieblitz Tøven.

"Med den Pакte som jeg gav din Fader?" spurgte en ung Mand, som netop traadte ind.

"Ja, Signor."

"Det havde du ikke Lon til; din Fader er et dovent gammelt Dyr."

"Min Fader er ikke doven," svarede Sebastian kjæft.

Det var en farlig Sag for en Slave at modstige en fribaaren uag Mand; men Blodet kogte altid i ham, naar man sagde Noget om hans Fader.

"Stille!" udbrod Maleren ham her; "og iio denne gule Farve for mig."

Sebastian adlod sieblikkelig, glad ved at komme bort fra den unge Spanier, paa hvem Hænderne sad meget løst. Kogle flere unge Mænd traadte nu ind i Løbet af et Par Minuter og derpaa begyndte Eftermiddagsundervisningen; thi Sebastians Herre havde en Malerskole.

Drengens Pligter vare ingenlunde tunge, og desuden var hans Herre langt mere overbærende end de fleste Herrer i Spanien, hvilket den unge Slave godt følte, og han søgte derfor ogsaa at gjøre sin Gjerning saa godt som muligt. De unge Herrer, der kom for at lære Malerkunsten, lignede imidlertid ikke den gode Signor Murillo, og Drengen fik derfor ikke sjelden Puf og Stød af dem.

Skjøndt hans Fader aldeles afgjort var en Neger, havde den unge Sebastian Gomez dog et ret tiltalende Dyr; hans Moder var

en Mulatinde, og han selv derfor en Mellemting mellem en Neger og en Mulat. —

"Alt, hvis jeg blot var fri," sulkede han, idet han nogle Timer senere trak Dækket til Side fra sin Herres sidste Arbejde.

"Og hvis du saa var fri," sagde hans Fader som stod lige bag ved ham. Mesteren og de unge Herrer vare gaaede, og Sebastian var isærd med at rydde op og sætte Alt til Rette til den næste Dags Arbejde.

"Og hvis du var fri, min Son, hvad vilde du saa gjøre?"

"Jeg vilde male," svarede Drengen.

"Male," udbrod Faderen næsten foragtelig. "Oar det Alt, hvad du vilde bryde dig om?"

"Jo, der er meget Andet, jeg ogsaa vilde bryde mig om; jeg vilde bryde mig om dig, Fader."

"Min kjære Sebastian," sagde Negeren kjærlig, "du er jo allerede nu saa god imod mig."

"Jeg kan jo Intet gjøre for dig" sulkede Drengen. "Men sig mig, Fader, hvad vilde du gjøre, dersom du var fri?"

"Jeg vilde rejse hjem, drage hjem til det Land, hvor jeg er født; du sulker efter Frihed, min Dreng, og ved dog neppe, hvad Frihed vil sige. Jeg vilde næsten ønske, jeg ogsaa altid havde været Slave."

"Fader," sagde Drengen med dæmpet Stemme, idet han igjen tilhøylede sin Herres Maleri, "der er en Gud oppe i Himlen, som elsker os sorte ligesaa meget, som han elsker de hvide."

Negeren svarede Intet.

"Du tror, at Gud er god, tror du ikke, Fader?"

"Jo, jeg søger at tro det."

"Men jeg er ganske vis paa, at han er det. Beder du nogenstunde om Frihed, Fader?"

"Nei."

"Men vi maa bede om Alt, hvad der er godt."

"Ja, men maasse vilde det ikke være godt at bede om Frihed. — Nu ringer Besper Klokkerne, jeg troede ikke, det var saa sent, jeg maa til mit Arbejde. — Gid den gode Gud vilde give dig Friheden!"

"Nei, gid du først maatte blive fri," indvendte Drengen heftig.

Faderen forlod nu Atelieret og gik ned til sit sædvanlige Arbejde, medens Drengen gik tilbage til sin Herres Stofværelse og atter og atter saa paa Frelserens sorgmodige, men dog saa kjærlighedsfulde Træk, der vare fremkomne ved hans Mesters vidunderlige Pensel.

Maleriet var næsten fuldført. Kristus stod paa en Høi, hvorfra man saa ud over Jerusalem. Den nedgaaende Sol, som kastede sit røde Lys paa den fjerne By og paa Grønsværet i Forgrunden, hvorpaa Frelseren stod, gav hele Billedet Varme og Liv og fremhævede Herrens Stikkelse, der stuede ud over Jerusalem. Hans taarefulde Dine ud talte den dybeste Kjærlighed og Medlidenhed. "Da han saa Staden, græd han over den." Maleren havde foiet disse Ord til sit Kunstværk, og Drengens Opmærksomhed deltes nu mellem Frelserens Ansigt og disse Ord af Bibelen, da den virkelige Sol i Sevilla idetsamme skinnede ind paa det Værelse, han saa paa, og gjorde det end mere levende.

"Præsterne gjøre ham ikke god nok," tænkte Drengen; "de tale om hans Magt og hans Herredomme, men sige, at vi kun kunne komme til ham ved at vende os til den hellige Jomfru og Helgenerne; de fortælle os ikke, at han var saa kjærlig og god, som vi her se."

Sollyset døde bort, og efterat have tildækket Maleriet stod Sebastian nogle Døgnblinde og grundede. "Det kan ikke være uret at bede om Frihed," sagde han ved sig selv. "Herren græd over de onde Joder, skulde han da ikke ogsaa være bedrøvet for vor Skyld?"

De paa faldt han ned paa sine Knæ og bad høit: "Jesus Kristus, hav dog Medlidenhed med os stakkets Slaver! O, gode, kjære Herre, lad min Fader blive fri!"

Derefter rejste han sig hastig op og stirrede halv forstræffet om i Værelset; thi der paafom ham pludselig en Skæk for, at Andre end Gud skulde have hørt hans Bøn. Han var imidlertid alene, og kun Gud havde hørt den.

Øpperstepræsten og Præsterne i Israël i deres Embedsdragt.

I Spanien lærte Præsterne i Almindelighed meget om Jomfru Maria og Helgenerne, som var usandt; men der var dog ogsaa dem, der i dette Øversttroens Land skjundt de i det Ødre bekjendte sig til den herskende Religion, i Hjertet kun byggede sin Frelse paa Jesus Kristus, og en saadan Mand var Fader Ambrosius, af hvem Sebastian havde lært hvad han vidste om Gud, og hans Bekjendskab til ham var derfor renere, end man skulde have ventet.

Efterhaanden som Tiden gik, sølte den unge Sebastian Slaveaaget tungere. Ganske vist var det i en mild Form: det var hans Pligt at holde Atelieret rent og hyggelig; og at udføre alle de smaa Tjenester, som Signor Murillo og hans Elever forlangte; dette var ikke saa svært; men hvad der gjorde Slaveriet nyttende for ham, var hans bestandige Gaaen efter at sætte paa Lærredet alle de Billeder, som dannedes i hans Sjæl, og det Gaabløse for ham, en født Slave, i at drømme om at blive Kunstner.

"Og dog kunde jeg male" sagde han atter og atter til sig selv, "og jeg vil," tilføiede han en Aften, efterat han som sæd-

væntlig havde lagt Alt i Orden. Hans Døds var saldet paa en Del kasserede Lærred, der var lagt hen i en Kro. "Det kan ikke være uret at bruge, hvad der er kastet til Side, og jeg vil ikke berøve min Mester noget af hans Tid. Jeg vil staa to Timer tidligere op end sædvanlig."

Næste Morgen var han oppe ved Daggry og sad foran det kasserede Lærred. Han dyppede først Penselen i Ølje og afvaskede Alt, hvad der kunde genere ham, og med Paletten i Haanden gav han sig derpaa skælvende til at male. I to Timer sad han foran Maleriet, fik derefter Alt i Orden igjen og afventede nu Mesteren og hans Elever.

Fra den Tid af stod han hver Morgen op ved det første Daglys for at male. Det var hans Herres Befaling at han skulde sove i Atelieret; blandt disse Omgivelser, som han elskede saa høit, kunde han ikke let forsøve sig.

En Morgen, da det endnu var for mørkt for ham til at tage fat paa sit eget Arbejde, gennemsaa han alle de halvferdige Billeder paa de forskjellige Staffeleier. Der var kun et af dem, der interesserede ham, det forefattede Kristi Nedtagelse af Korset. Midt

Kristi Nedtagelse af Korset.

paa Billedet ved Foden af Korset var et tomt Rum, hvorpaa Jomfru Marias Hoved havde været malet, men atter var blevet udvist af den utilfredse unge Kunstner.

"Nu vil jeg male det for ham" sagde Sebastian som efter en pludselig Indskydelse. Uden at tænke paa Folgerne lod han sig lede af sit Geni og arbejdede strengt i de første 2 Timer af Dagen; derpaa fastede han Penselen til Side og lænede sig tilbage for at bedømme sit Arbejde. "Det er godt," sagde han, og hans mørke Dine lignede ved at sole hvilte Eener han besad. "Stade, at det skal vises ud, endnu før det er færdigt; men de ville være her om en halv Time; — en stakkels Slave skulde aldrig have forsøgt paa at male."

Han dyppede bedrovet en Pensel i Olie og saa sorgmodig paa Billedet i flere Minuter, derpaa fastede han Penselen atter fra sig, gik nogle Gange op og ned i Værkset og standsede ved sit Værk, som han ikke kunde faa Dinene fra.

"Nei, jeg kan ikke; den unge Herre kan selv visse det ud, hvis han vil."

Da imidlertid de unge snart klædte Malere traadte ind, tabte han Modet og angrede sin Dristighed. I den bevægede Stemning, hvori han var, syntes deres Spørgsel ham endnu høveddigere end sædvanlig og Svælget mellem dem og ham endnu dybere end nogenfinde.

"Sebastian, Olien!"

"Et Stykke nyt Lærred!"

"Her, nogle Pensler hurtigt!"

Han so'r om i Atelieret for at eitertomme alle disse Forlangender, og han mærkede i sin forventningsfulde Spænding neppe de Buis og Stod, som han fik. Den Sidste, der traadte ind, var Eiermanden til det Billede han havde malet paa, og strax efter kom Mesteren.

Saa Diebliske efter hørte man Atelieret gjenlyde af Forbausels-Rudraab. Alles Dine vare vendte mod den unge Mand, som sidst var kommen ind. "Hvem har malet det Hoved af den hellige Jomfru?" spurgte han.

Jngen svarede, men alle Kunstnerne trængte sig sammen for at se paa Billedet.

"Hvad er der paaferde?" spurgte Mesteren og traadte ind mellem sine Elever. "Fortræffeligt gjort! hvem af Eder har malet det?"

Jngen svarede

"Sandelig, Kunstneren behøver ikke at stamme sig over det; Penselstrøgene ere fine og udforte med en sikker Haand. Hvad! Jngen svarer? Jeg, Murillo vilde med Glæde vedkjende mig det, hvis jeg havde gjort det; sandelig jeg vilde ønske, jeg kunde sige, at det var mig."

Der var imidlertid Jngen, der vedkjendte sig det, og tilsidst lod Murillo Sebastian træde frem. "Hvem har været her siden Etermiddagsundervisningen igaar?"

"Jngen, Herre"

"Ser du det Hoved, Dreng? her maa have været Noget, som har malet dette. Sig mig, hvem har været her siden igaar?"

"Jngen Andre end jeg, Herre."

"Hvor tør du sige det?" sagde Murillo utaalmodig "Sover du her hver Nat, som jeg har befalet?"

"Ja, Herre," svarede den unge Slave skjælvende.

"Den, der har malet det Hoved, har været her før; thi vi have bemærket Brudstykker liggende rundt omkring, malede med en fremmed Haand. Hvis du ikke imorgen kan sige mig, hvem der kommer her, skal min Husfoged give dig 25 Pidskeslag. — Nu til Arbejdet, mine Herrer."

Eftermiddagsundervisningen gik, uden at der hændte Noget. Besperklokkerne ringede, Atelieret tømtes, og det blev mørkt, kun Staffeliene stod der inde som lange Spøgselver og fastede sine Skjgger hen over Gulvet. Henne i Krogen paa en Matte laa Sebastian og hulkede svagt den ene Gang efter den anden; senere hen paa Ratten var der helt stille og mørkt; men noget før Daggry bevægedes Tapetdøren ved Drengens Lei, og hans Fader traadte ind med et Lys og boiede sig hen over ham.

"Stakkels Dreng! han har grædt, skulde han være bleven straffet for Noget? Gud velsigne dig, min Dreng!" Derefter gik Negeren atter bort ad samme Bei og ned ad Trappen for at begynde sin Gjerning.

Klosterklokken slog nu 3 udenfor, og Sommerdagen var ved at bryde frem. Endnu før det sidste Slag var døet hen, stod Sebastian

op fra sit Reie. Hans Paaklædning var snart færdig, og derefter knælede han ned og bad langsomt og høitideligt sin Fader vor hvortil hon, som han pleiede, saiede en Bøn om Frihed med sine egne Ord og et Suk om Hjælp i den Nød, hvori han var kommen. Han nærmede sig derpaa med blandede Følelser det Maleri, der havde vaft saa megen Bevægelse Afrienen forud.

"Mesteren sagde dog, han vilde ønske, han havde malet det," tænkte han, og hans Ansigt stroalede et Dieblit af Glæde og Stolthed; men Smilet var snart borte igjen.

"25 Pidskslag, hvis jeg ikke siger, hvem der har malet det; — og det tør jeg ikke sige. Hvorfor vilde jeg ogsaa begynde paa noget Saadant; jeg bliver for bestandig jaget bort, heifra."

Imidlertid havde han dog taget Pensel og Palet. "Jeg maa viske det ud for Al 5, saa glemme de maaste det Hele; men indtil den Tid maa jeg dog gjøre det saa godt, som jeg kan. — Her er stor Sorg, end jeg nogenstinde har havt," sagde han, idet hans Pensel let berørte den grædende Marias Mænd. Og nu gav han sig især med Arbeidet og glemte Alt over det, sin Sorg, de 25 Pidskslag og — Tiden. Klokkeren slog 4 og 5, uden at han ændse det; først da den slog 6, vendte hans Tanker tilbage til Jorden, og han greb efter Oljen, men da var det for sent. Hans Herre og nogle af Eleverne vare allerede i Bærelset.

Ubevægelig, med Hovedet sunket ned paa Brystet, ventede han nu paa den Straf, som han mente maatte følge paa, medens Murillo og de unge Malere stod som forstenede af Forbauselse.

"Hvem har lært dig at male?" spurgte Murillo tilfids.

"J. Herre," svarede Slaven, uden at høre Hovedet.

"Jeg har jo aldrig givet dig Undervisning, Dreng."

"Jo, J har givet den til Andre, og jeg hørte efter. Herre, det har J aldrig forbudt mig," tilføiede han, som for at forsvare sig.

"Forbudt dig? Nei, min kjære Dreng, og det skal jeg heller ikke," sagde hans Herre

neppe istand til at skjule sin Bevægelse. "Sebastian, du er født til at være Maler — hvilket er mere, end jeg kan sige om de fleste af disse unge Herrer her omkring mig," tilføiede han smilende.

Drengen saa op i stum Forbauselse. Der var neppe Taknemmelighed i hans Ansigt, saa lidt var han istand til at samle sig. Han kunde desuden neppe forstaa, hvad han havde hørt; men hans Herres ædle Ansigt var blevet mildt og kjærligt som en Kvinde's; det var ikke til at tage fejl af, og nu saldt han paa sine Knæ, idet han udbrod: "O, min kjære Herre, J har tilgivet mig?"

"Tilgivet dig! der er ikke Noget at tilgive. Jeg er gladere, end jeg kan sige, over at du har kunnet male et saadant Hoved. Sig hellere, hoormed jeg kan belønne dig."

"Belønne, Herre," gjentog Drengen og kom til at skælve, da Meningen af hans Herres Ord ret gif op for ham.

"Ja sig, hvad du ønsker i Belønning."

Eleverne, som havde samlet sig om den knælende Slave, tilbød deres gode Raad.

"Bed om Dukater," hviskede En.

"En smuk Dragt," sagde en Anden.

"Fegge Dele," foreslog en Tredie.

"Nei, hvorfor ikke Frihed," sagde en Fjerde.

"Vær ikke bange," sagde Murillo kjærlig; men Ordene døde paa Sebastians Læber.

"O Herre, jeg tør ikke."

"Bed, om hvad du vil, og det skal blive dit," sagde den store Maler og lagde kjærlig Haanden paa hans Hoved.

"O Herre! giv min Fader Frihed."

Mesterens Svar hørtes neppe; thi aldrig saa snart havde Drengen nævnt sin Belønning, før man hørte et dybt Suk fra den anden Ende af Atelieret, og, da Murillo vendte sig derhen, saa han den gamle Meger staa og græde som et Barn.

"Jo, min kjære Sebastian," sagde den store Maler, "han skal blive fri og du ogsaa." Saaledes blev Sebastians Bøn til Gud hørt og besvaret.

Sebastian Gomez blev den berømteste af alle Murillos Disciple.

Det andet Bud.

En ung Mand, som hed Mikard, skulde reise bort og blive nogle Maaned-r i fremmede Lande. Han havde ti Hundrededaler-sedler i sit Skri-bord; men han var bange for, at Rogen skulde stjæle dem, medens han var borte, derfor gif han hen til en gammel, rig Kjobmand og bad ham gjemme Pengene. Kjobmanden lojede det, og Mikard reiste. Da han atter kom hjem, gif han til Kjobmanden og bad om at faa sine Penge; men hvor forstækket blev han, da den gamle Kjobmand sagde: "Jeg har ingen Penge i aet af dig, du lyver, eller du spoger!" Den unge Mand gif da til Dommeren og fortalte ham, hvorledes den gamle, rige Kjobmand vilde bedrage ham. Baade Kjobmanden og Mikard bleve da kaldte for Dommeren, og denne domte, et Kjobmanden skulde aflægge Ed paa, at Mikard ingen Penge havde givet ham at gjemme. Kjobmanden gav da Mikard sin Hat og Stok at holde og aflagde Ed paa, at han ikke havde nogen af Mikards Penge. Mikard kunde altsaa ikke sra sine Penge, og de gif Alle hjem fra Raadhuset. Men da Kjobmanden gif ned ad Trappen, fublede han over sin Stok; denne gif midt over, og den gamle Bedrager og Meneder faldt ned af Trappen og slog sig ihjel. Hvor forundrede bleve nu Alle, da de saa, at Stokken var hul, og at de ti Hundrededalersedler vare inde i Stokken. Der havde den Gamle gjemt dem, og han havde bedet Mikard at holde Stokken medens han aflagde Eden; thi saa kunde han sværge paa, at han ikke havde Pengene. Men Gud straffede den gamle Bedrager der tog hans Naon forfængeligt.

(Kellers Blade for Døstumme.)

Fra Stolen.

Læreren: "Hvad hedder denne Bogstav, Frits?" Eleven: "Af Udseende kjender jeg den allerede; forlange siden men jeg har glemt Navnet paa den."

Gaade.

(Indsendt.)

Mit Første findes i "Børneblad",
Det har du vist ofte sandet.
Mit Andet findes i hver en Stad,
Og ubertiben paa Landet.

Det Første ligner et lidet Digt,
Kan ogsaa ligne en Kugle.
Det Andet banker og larmer stigt,
At det skræmmer Himlens Kugle.

Det Andet være det Hele kan,
Naar Første er gjort af Sidste. —
Og gjættet ei Gaaden nu paa Stand,
Den bedre er, end jeg vidste.

—e.

Oplosning

paa Gaaden i No. 1 d. N.:

Taknemlighed.

Rigtig opløst af J. N. J., M. J. J. og
P. E. D., Rindreb, Dac.; D. A. W., Hickson,
Dac.; J. J. K., Holden, Minn.; A. E. M.,
Clony Run, Minn.

Børneblads

13de Aargang.

Prisen er fremdeles 35 Cts. pr. Explr.
Agenter, der selv holde Raveliste og
indestaa for Betalingen, erholde følgende Res-
duktion:

Pakker paa 5—9 Explr. efter 30 Cts. pr. Explr.

— 10—49 — 25 " —

— 50 og derover efter 20 " —

Præmie. De Agenter, som inden Ud-
gangen af Marts Maaned betale Børneblad i
Forsub, kunne endnu erholde den udløvede
Præmie.

J. B. Rich

708 — E. 7th Str., La Crosse, Wis.

Entered at the post office La Crosse,
Wis., as second-class matter.

Fædrl. og Emigr.'s Trykkeri, La Crosse, Wis.